

Uchwała Nr XXXIX/236/2026
Rady Gminy w Orońsku
z dnia 11 września 2026 roku

w sprawie: przekazania skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie oraz ustalenia odpowiedzi na skargę

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2026 r., poz. 662 z późn. zm.) oraz art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2026 r., poz. 143 z późn. zm.) Rada Gminy w Orońsku uchwala, co następuje:

§ 1.

Postanawia się przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie VIII Wydział Zamiejscowy w Radomiu skargę Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Radomiu na uchwałę Nr XXXIV/197/13 Rady Gminy w Orońsku z dnia 28 maja 2013 r. w sprawie ustalenia przystanków komunikacyjnych, udostępnianych dla przewoźników i operatorów, warunków i zasad korzystania oraz stawki opłat za korzystanie z przystanków komunikacyjnych, których właścicielem lub zarządzającym jest Gmina Orońsko, wraz z odpowiedzią na skargę oraz aktami sprawy.

§ 2.

Ustala się odpowiedź na skargę, o której mowa w § 1, w brzmieniu stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3.

Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Orońsko.

§ 4.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Gminy
/-/ Jarosław Molenda

Uzasadnienie

do Uchwały Nr XXXIX/236/2026 Rady Gminy w Orońsku z dnia 11 września 2026 roku

Do Rady Gminy w Orońsku wpłynęła skarga Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Radomiu, skierowana do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie VIII Wydział Zamiejscowy w Radomiu, na uchwałę Nr XXXIV/197/13 Rady Gminy w Orońsku z dnia 28 maja 2013 r. w sprawie ustalenia przystanków komunikacyjnych, udostępnianych dla przewoźników i operatorów, warunków i zasad korzystania oraz stawki opłat za korzystanie z przystanków komunikacyjnych, których właścicielem lub zarządzającym jest Gmina Orońsko.

Skargą zakwestionowano uchwałę w części obejmującej § 3 ust. 1, 2 i 3, zarzucając jej podjęcie z istotnym naruszeniem prawa, w szczególności art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym.

Zgodnie z art. 54 § 2 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi organ przekazuje skargę sądowi wraz z kompletnymi i uporządkowanymi aktami sprawy oraz odpowiedzią na skargę w terminie trzydziestu dni od dnia jej otrzymania.

Po przeanalizowaniu zarzutów przedstawionych w skardze Rada Gminy w Orońsku nie podziela stanowiska Prokuratora i uznaje za zasadne wniesienie o oddalenie skargi.

W związku z powyższym zasadne jest podjęcie niniejszej uchwały oraz ustalenie treści odpowiedzi na skargę, stanowiącej załącznik do uchwały.

Załącznik
do Uchwały Nr XXXIX/236/2026
Rady Gminy w Orońsku
z dnia 11 września 2026 roku

Odpowiedź na skargę

Działając na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Rada Gminy w Orońsku wnosi o: **oddalenie skargi w całości jako bezzasadnej.**

Uzasadnienie

Skarga Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Radomiu zmierza do stwierdzenia nieważności § 3 ust. 1, 2 i 3 uchwały Nr XXXIV/197/13 Rady Gminy w Orońsku z dnia 28 maja 2013 r. w sprawie ustalenia przystanków komunikacyjnych, udostępnianych dla przewoźników i operatorów, warunków i zasad korzystania oraz stawki opłat za korzystanie z przystanków komunikacyjnych, których właścicielem lub zarządzającym jest Gmina Orońsko.

Rada Gminy w Orońsku nie podziela stanowiska przedstawionego w skardze.

Zaskarżona uchwała została podjęta na podstawie upoważnienia wynikającego z art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym, zgodnie z którym za korzystanie przez operatora i przewoźnika z przystanków komunikacyjnych lub dworców, których właścicielem albo zarządzającym jest jednostka samorządu terytorialnego, mogą być pobierane opłaty, których stawka ustalana jest w drodze uchwały właściwego organu jednostki samorządu terytorialnego, z uwzględnieniem niedyskryminujących zasad.

W § 3 ust. 1 zaskarżonej uchwały Rada Gminy określiła, że korzystanie z przystanków komunikacyjnych przez operatorów i przewoźników jest odpłatne, natomiast w ust. 2 ustaliła stawkę opłaty w wysokości 0,05 zł za jedno zatrzymanie środka transportu na przystanku. W ust. 3 wskazano natomiast tryb zmiany tej stawki.

W ocenie Rady Gminy samo ustalenie jednolitej stawki opłaty dla wszystkich operatorów i przewoźników korzystających z gminnych przystanków komunikacyjnych nie może być utożsamiane z naruszeniem wymogu stosowania niedyskryminujących zasad.

Przyjęta regulacja odnosiła się w jednakowy sposób do wszystkich operatorów i przewoźników korzystających z przystanków objętych uchwałą. Żaden z podmiotów

należących do tej samej kategorii adresatów nie został na mocy uchwały uprzywilejowany ani obciążony stawką wyższą od stosowanej wobec pozostałych podmiotów.

Podkreślenia wymaga również, że art. 16 ust. 4 ustawy o publicznym transporcie zbiorowym, w brzmieniu obowiązującym w dacie podjęcia zaskarżonej uchwały, nakazywał uwzględnienie niedyskryminujących zasad przy ustalaniu stawki opłaty, nie określając jednocześnie szczególnej formy, w jakiej organ stanowiący miał wykazać realizację tego wymogu, ani nie ustanawiając obowiązku sporządzenia odrębnego dokumentu analitycznego poprzedzającego podjęcie uchwały.

Brak odrębnego dokumentu określonego jako analiza niedyskryminujących zasad nie może zatem sam przez się przesądzać, że przyjęta przez Radę stawka została ustalona z naruszeniem art. 16 ust. 4 ustawy.

Z dokumentacji dotyczącej podjęcia uchwały wynika ponadto, że kwestia odpłatności za korzystanie z przystanków była przedmiotem dyskusji podczas sesji Rady Gminy w dniu 28 maja 2013 r. W toku obrad odnoszono się m.in. do pobierania opłat od przewoźników, liczby zatrzymań na przystankach oraz wynikających z tego obciążeń finansowych. Okoliczności te wskazują, że ekonomiczny aspekt wprowadzenia odpłatności nie pozostawał poza przedmiotem zainteresowania Rady Gminy podczas podejmowania uchwały.

Nie można również pomijać, że przyjęta stawka została określona według obiektywnego i jednakowego dla wszystkich adresatów kryterium – jednego zatrzymania środka transportu na przystanku. Wysokość należnej opłaty pozostawała zatem bezpośrednio związana z intensywnością korzystania z infrastruktury przystankowej: podmiot dokonujący większej liczby zatrzymań ponosił odpowiednio wyższą łączną opłatę.

Tym samym przyjęte rozwiązanie nie różnicowało operatorów lub przewoźników ze względu na ich status czy cechy podmiotowe, lecz uzależniało rzeczywisty ciężar ponoszonej opłaty od zakresu korzystania z gminnej infrastruktury przystankowej. Okoliczność, że Rada Gminy ustaliła jedną stawkę jednostkową, nie przesądza zatem sama przez się o dyskryminacyjnym charakterze przyjętej regulacji.

Nie sposób również podzielić stanowiska, że brak rozbudowanego uzasadnienia procesu ustalania stawki powinien prowadzić automatycznie do stwierdzenia nieważności zakwestionowanych przepisów uchwały. Dla stwierdzenia nieważności aktu prawa miejscowego konieczne jest wystąpienie istotnego naruszenia prawa. W ocenie Rady Gminy samo niewykazanie w dokumentacji procesu uchwałodawczego szczegółowej analizy wszystkich potencjalnych czynników mogących wpływać na wysokość opłaty nie przesądza jeszcze, że ustalona stawka naruszała zasadę niedyskryminacji.

W szczególności skarga nie wskazuje, aby zastosowanie § 3 uchwały prowadziło w praktyce do uprzywilejowania określonego operatora lub przewoźnika względem innych podmiotów korzystających z przystanków albo do nałożenia na określoną kategorię podmiotów odmiennej stawki opłaty.

Odnosząc się natomiast do § 3 ust. 1 i 3 zaskarżonej uchwały należy zauważyć, że przepisy te pozostają w bezpośrednim związku z kompetencją Rady Gminy wynikającą z art. 16 ustawy o publicznym transporcie zbiorowym. Samo ustanowienie odpłatności za korzystanie z przystanków oraz wskazanie trybu zmiany stawki nie stanowiło przekroczenia zakresu upoważnienia ustawowego.

W konsekwencji brak jest również podstaw do wyeliminowania § 3 ust. 1 i 3 wyłącznie z tego względu, że pozostają one funkcjonalnie związane z zakwestionowanym przez Prokuratora § 3 ust. 2.

Mając powyższe na uwadze, Rada Gminy w Orońsku wnosi o oddalenie skargi w całości jako bezzasadnej.